

всички стъпки тъй плахи и безшумни.

Кулите на Царевец се изрязваха с остри, тъмни черти в звездното небе. Палатът и градините спяха потънали в тишина, ~~и мрак~~ ^{и мрак}. И там тежеше все същото ~~красно~~ униние, все същото зловещо спокойствие.

Целгуба изпрати Мария да си легне и се прибра в стаята си.

Прозорецът беше отворен и през него нахлуваше на широки вълни остро благоухание на росните перуники. В полумрака Целгуба бавно смъкна тежките си одежди, разплете косите си и застана пред отворения прозорец.

Пак сама. Винаги сама.

Тъмна болка сви сърцето и напълни очите ѝ със сълзи.

Вярност искаше от нея Калоян. И тя му беше вярна. Више толкова години... Толкова дълго тя се бе надявала, че най-сетне тежките държавни задължения все някога ще престанат да гънат челото му в мрачни бръчки, все някога сурово стиснатите му устни ще се отключат за радостна усмивка, за волен смях... Напрасно бе. От година на година, от ден на ден, Калоян се ~~отчуждаваше~~ ^{отчуждаваше}, осамотявяше, загубен в нови тревоги, в безчислени грижи.

Нощта мамеше и опияняваше в кротката нега на безкрайната си тишина, ~~и~~ в тръпния блясък на сияйното ~~ея~~ небе. Някаква тъмна ласка пробягваше по всички неща, безименни копнежи лъхаха в благоухания въздух...

Царицата въздъхна.

Защо вчера бе изпъдила деспота?

Нима Калоян щеше някога да ѝ бъде признателен? И нима той мислеше за нея? Искаше ли да знае той нещо за нейните желания, за нейните копнежи, за това, ^{или} което я радва и ~~наскърбява~~ ^{наскърбява}? Какво значеше тя в живота му? Нищо. А ето, деспот Борил мислеше и се грижеше повече за нея, отколкото собствения ѝ съпруг.